

ANNE NICOLAI, OLGA HOEKSTRA, HESTER STASSE

Dark Romance

Ontluikende liefde

© young-adults.nl

www.young-adults.nl
info@young-adults.nl

Redactie: Michael Mandersloot
Omslagontwerp: Natasja Storm
Foto omslag: iStock
Opmaak binnenwerk: Natasja Storm

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 9789461934864
NUR 285

Inhoud

DE WEVER	5
Anne Nicolai	
ENGELNVEER	71
Olga Hoekstra	
DROMENLAND	147
Hester Stasse	

Anne Nicolai

De wever

1

GEHEIMSCHRIFT

Mijn pauze is te kort. Ik heb nog een kwartier. Het tussenuur dat ik zojuist had, is voorbijgevlogen. Besluiteloos sta ik met het boek in mijn handen en draai het nog een keer om. In de donkerrode kaft staat slechts een cirkel in gouddruk gedrukt. Geen naam, geen titel. Voor de tiende keer sla ik het boek open en laat mijn ogen over de vreemde tekens glijden. Het lijkt wel een soort geheimschrift. Van de symbolen ken ik er geen. Ik weet zeker dat ik dit schrift nog nooit gezien heb. Toch trekt het boek me.

‘Neem me mee,’ lijkt het te zeggen. Ik kijk nog een keer naar het schap, waar ik het gevonden heb. *Astrologie en waarzeggerij* staat op het witte kaartje dat onderaan de plank hangt. Er staan boeken over planeten, het duiden van horoscopen en ook hoe je de tarot moet leggen. Honderden oude en nieuwere tweedehands boeken, ze ruiken muf, stoffig. Ik houd van die geur.

Ik blader verder, op sommige pagina’s staan tekeningen. Ik zie een gestileerd spinnenweb en een spiegel, tekeningen van huizen, van de zon, maar het enige schrift dat ik herken is de prijs die achterin op het schutblad gekrabbeld staat. Vijftien euro. Een hoop geld voor een boek dat ik niet kan lezen. Een hoop geld, als de maand nog veertien dagen duurt en de studiefinanciering alweer bijna op is.

Ik kijk op mijn horloge. Het volgende uur heb ik algebra. Als ik dat mis, begrijp ik er helemaal niets meer van. Wat doe ik?

‘Koop me,’ lijkt het boek te roepen.

Ik twijfel. Als ik het meeneem, kan ik het niet meer terugbrengen. Zou het er nog zijn, als ik vanmiddag na college terugkom? Misschien kan ik op internet meer vinden over het vreemde schrift en het ontcijferen. Nu heb ik daar geen tijd voor, ik moet echt weg. Mijn nieuwsgierigheid wint het. Met het boek in mijn hand loop ik naar de kassa. Er is een wachtende voor me. Ze wil iets weten over een kookboek. Schiet nou op, denk ik. Dan ben ik aan de beurt. Ik reken snel af, de caissière doet het boek in een papieren zak en ik steek het in mijn rugtas. Als ik hard trap, ben ik nog net op tijd.

‘Goh, Elin, ben je daar eindelijk?’ fluistert Menno. ‘Ik dacht dat je niet meer kwam.’

Ik gooi snel mijn jas op de collegebank voor me en ga naast hem zitten.

‘Ik was nog bij het antiquariaat,’ fluister ik terug.

De docent schrijft een vergelijking op het bord. Het huiswerk van vorige keer. Ik pak mijn schrift en begin het over te pennen. Ik begrijp er niets van en hoop dat Menno het me later kan uitleggen.

‘Kom je vanavond bij mij eten?’ vraagt hij. Ik schud mijn hoofd.

‘Kun je naar mij komen? Ik moet vanavond koken, als ik nu afbel dan doen ze me wat.’

‘Wat wilde je daarna dan doen?’ fluistert hij.

‘Ik heb met Pip en Maxime afgesproken dat we *Wie is de mol* kijken. En ik wilde dit nog doornemen,’ fluister ik, wijzend op

mijn schrift. 'Ik begrijp er de ballen van.'

Hij knikt. 'Ik help je wel.'

Af en toe vraag ik me af waarom ik wiskunde ben gaan studeren. Ik had zoveel kunnen doen. Talen, geschiedenis, natuurkunde of biologie. Voor alle vakken had ik acht of hoger op mijn eindexamen. Het probleem was dat ik niet wist wat ik wilde. Menno, mijn vriendje sinds de vijfde klas, wist het wel. En met wiskunde kon je alle kanten op, zeiden ze, dus toen hij aankondigde naar Amsterdam te gaan, ging ik met hem mee. Nu, vier maanden later, zijn de eerste tentamens alweer voorbij. Menno heeft overal zevens en achten voor. Ik scoorde twee vijven en een paar zessen, maar ik geef het niet op. Nog niet.

'Wat hebben we hierna?' vraag ik hem.

'Eerst een tussenuur, dan verzamelingenleer.'

Gelukkig. Dat snap ik tenminste.

'Mevrouw daar op de derde rij, kunt u me vertellen wat de graad is van deze polynoom?' hoor ik ineens. Ik schrik op en kijk naar het bord. Opgave vier. In mijn schrift is het op die plek schrikbarend leeg.

'Hier,' fluistert Menno, en schuift me zijn collegeblok toe.

Ik lees op: 'Vijf.'

'Dat is correct, kunt u me ook vertellen waarom dat zo is?'

'Eh, dat heb ik er niet bij geschreven,' stamel ik. De docent kijkt misprijzend.

'Dan de meneer ernaast, kunt u het me vertellen?'

'Omdat het de hoogste graad is van de eentermen die in het polynoom voorkomen,' zegt Menno.

'Correct, dank u wel.'

Hij gaat verder met de rest van de huiswerkopgaven. Ik zucht. Af en toe dwalen mijn ogen af naar mijn rugzak, die naast mijn

voeten op de grond ligt. Ik ben zo nieuwsgierig naar het boek. Misschien kan ik in het tussenuur een pc bemachtigen in het computerlokaal om meer erover te weten te komen. Als de bel gaat, stop ik snel mijn schrift en pennen in mijn tas en loop naar de uitgang.

‘Komen jullie mee naar de kantine?’ vraagt Menno.

‘Ik moet nog wat opzoeken, dus ik zie je straks wel bij verzamelingenleer.’

‘Kan ik helpen?’

‘Nee,’ antwoord ik. ‘Het is iets voor Pip, vrouwendingen.’

De leugen is eruit voordat ik er erg in heb, maar ik weet dat hij lastig gaat doen als ik hem de waarheid vertel. Anderhalve maand geleden flipte hij bijna, toen ik hem vertelde dat we een maanviering gingen houden bij Maris thuis. Ik heb Maris en de anderen via Pip leren kennen. Pip is mijn huisgenote. Vanuit Vlissingen was het simpelweg te ver om heen en weer te reizen, daarom moest ik een kamer vinden voor het einde van augustus en wonderwel lukte dat. Niet in een officiële studentenflat, maar bij een hospita. Het klinkt erger dan het is. Patricia is achter in de dertig, heeft zelf de benedenverdieping van het huis en wij de twee bovenste etages. Ursula en Maxime woonden er al toen ik in mijn kamer trok, zij zijn ouderejaars. Pip kwam tegelijk met mij aan, ze is eerstejaars biologie en komt uit Groningen. Verder weg van Zeeland kan het haast niet. We konden het gelijk goed met elkaar vinden.

‘Twee grieten uit de provincie in de grote boze stad,’ zei ze. ‘Ben jij het ook zo zat om als boerke van buut’n behandeld te worden?’

Ik moest lachen om haar opmerking. Toch knaagde er iets. De eerste weken voelde ik me verloren in de grote stad. Ik ben

niet zo extravert en ook geen opvallende verschijning. Als ik in een kroeg aan de bar ga staan, merkt niemand me op. Ik ben geen schoonheid en ik ben ook niet zo brutaal dat ik vreemden zomaar aanspreek. Pip is anders. Zij maakt gemakkelijk contact. Geef haar vijf minuten en het halve café hangt aan haar lippen. Pip werd mijn toegangspoort tot het studentenleven, zij kent overal mensen. Via haar ken ik Maris. Maris is weer een nicht van Pip. Ze is heks, ze organiseert maanvieringen. John en Lisa, twee ouderejaars informatica en archeologie, maken ook deel uit van haar heksenkring. Menno moet daar niks van hebben, dus lieg ik.

‘Dan zie ik je straks wel,’ zegt hij.

In het computerlokaal zijn alle pc’s bezet, dus ik loop naar de bieb. Achterin staan twee computers die soms nog vrij zijn. Vandaag heb ik geluk. Als ik ben ingelogd, pak ik het boek uit mijn tas en sla het open. Op het eerste blad staat niets. Ik sla de pagina’s een voor een om, maar vind geen enkele leesbare aanwijzing over de herkomst van het boek. Het schrift bestaat uit kleine krulletjes en streepjes. Het is gedrukt, niet geschreven, er moet dus ergens een font van bestaan. Tussen de tekens zie ik er nu enkele die me bekend voorkomen, de letter omega, een omgekeerde E en iets dat op een hoofdletter B lijkt. Ik begin in het wilde weg te googelen, op afbeeldingen met als zoekwoorden ‘geheimsschrift’ en ‘secret alphabet’.

Ik zie de prachtigste alfabetten voorbijkomen. Oude Noorse runen, een Thebaans alfabet, hiëroglfen, een heksenschrift. Even denk ik het gevonden te hebben. Stiekem hoop ik dat het boek spreuken bevat. Ik vertaal de tekens met de tabel die ik gevonden heb, helaas komt er niks zinnigs uit. Na een half uur

word ik tureluurs van alle vreemde letters die voorbij dansen. Dan heb ik ineens een match. Ik kijk drie keer om me ervan te vergewissen dat het klopt. Inderdaad, alle tekens in het boek komen terug in de tabel die ik nu voor me heb. ‘Magisch schrift’ staat er bovenaan de pagina. Ik kijk op mijn horloge. Over vijf minuten begint de volgende les. Haastig stuur ik een uitdraai naar de printer en sluit de browser af.

Als ik bij de grote, centrale printer aankom, zie ik dat er een jongen voor me is. Hij kopieert uit een boek.

‘Heb je veel?’ vraag ik.

‘Valt mee,’ antwoordt hij. Ik kijk bedenkelijk naar het boek, het is een dik werk over geologie. Misschien hoeft hij maar een paar pagina’s. Ik besluit te wachten. Mijn uitdraai wil ik sowieso hebben voordat ik naar huis ga, dan kan ik vanavond nog kijken of ik een paar pagina’s van mijn boek kan ontcijferen.

De jongen kopieert rustig verder. Telkens draait hij een pagina om en legt het boek terug op de glasplaat. Ik begin zenuwachtig te worden. Verdorie, als hij het helemaal gaat kopiëren dan kan hij het beter kopen! Dan lijkt hij eindelijk klaar te zijn, pakt zijn pasje uit de machine en loopt weg. Snel stop ik mijn studentenpas in de sleuf en zoek het document op in de wachtrij. Een paar tellen later houd ik de tabel met het magische schrift in mijn hand. Ik heb helemaal geen tijd meer om nog naar het boek te kijken. Na verzamelingenleer moet ik naar de supermarkt om eten te halen voor vanavond en dan voor vijf man koken.

Na het eten heb ik anderhalf uur voor het huiswerk.

Menno en ik zitten met onze boeken op de grond. Mijn kamer is niet groot, er past net een piepklein bureautje in dat niet groot genoeg is voor twee. Om half negen steekt Pip haar hoofd door

de deuropening. ‘Komen jullie ook? Wie is de Mol begint zo.’

Het is traditie dat we dat samen kijken dus ik laat mijn boeken achter en ga naar de gemeenschappelijke woonkamer. Menno volgt me. Maxime, Ursula en Pip zitten op de grote driezitsbank. Ernaast hebben we nog een grote fauteuil staan.

‘Ik ga wel op een kussen op de grond zitten,’ zeg ik tegen Menno. Ik weet dat hij zich stoort aan onze wekelijkse Mol-sessies. We kijken namelijk niet echt, we leveren vooral commentaar op de spelers. Telkens als iemand denkt te weten wie het is, gaan de anderen argumenten aandragen waarom dat niet zo is, tot in het absurde.

Als het reclameblok begint, staat Menno op en loopt naar het toilet.

‘Als je maar niet gaat zitten stinken!’ roept Maxime hem na.

Pip moet lachen. Dan ineens bedenk ik dat ik haar nog niet verteld heb van het boek.

‘Kom eens mee, ik moet je wat laten zien,’ zeg ik. Samen lopen we naar mijn kamer. Als ik het boek uit mijn tas haal en op mijn bureau openklap, slaakt ze een kreetje. ‘Waar heb je dat vandaan?’ roept ze uit.

‘Van het antiquariaat, het stond tussen de astrologieboeken.’

‘Weet je wat het is?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Nog niet. Ik heb wel een geheimschrift gevonden dat er heel sterk op lijkt, dus ik hoop dat ik het kan ontcijferen.’

‘Wauw, wat gaaf,’ zucht ze. ‘Wat enorm cool. Alleen hoe weet je of dit niet iets heel duisters is?’

‘Het voelt goed aan, en het is een magisch handschrift,’ zeg ik. ‘Er is maar één manier om erachter te komen.’

Ik pak de print-out met de vertaling van het schrift en leg

hem naast het boek. Nu kan ik mijn nieuwsgierigheid echt niet meer bedwingen. ‘Kom, laten we kijken of we de eerste regel kunnen lezen.’

Op een blocnote schrijf ik de letters die bij de tekens horen een voor een op.

‘Het is Nederlands,’ zegt Pip dan. ‘Kijk hier eens.’ Ik kijk naar de woorden die ik heb opgeschreven en spreek de zin hardop uit:

*Arachne weeft de draden van het leven
Haar spiegelbeeld onzichtbaar achter glas*

‘Komen jullie nog?’ hoor ik Ursula vanuit de woonkamer roepen. ‘Het begint weer.’

‘We zijn er zo,’ roept Pip terug.

Ik schrijf intussen verder. De woorden vormen zich bijna als vanzelf op het papier. Even later staan er nog twee versregels.

*Als zij de toekomst heeft gegeven
Lijkt het net, of zij er nooit was*

‘Wat vreemd,’ zeg ik.

Weer roept iemand vanuit de woonkamer. Dit keer is het Menno.

‘We komen eraan,’ roep ik, maar het boek is te interessant om te laten liggen. Een voor een verschijnen meer versregels op mijn notitieblok. Na een kwartiertje hebben Pip en ik de eerste pagina vertaald. Ik lees de tekst hardop voor. Hij verhaalt verder van een vrouw, Arachne, die een tapijt weeft voor een man. De woorden zijn krachtig, er spreekt veel liefde uit.

‘Ik denk dat het een boek met sagen is,’ zeg ik. ‘De energie van de woorden voelt goed aan. Wat denk jij?’

Pip knikt. ‘Wil je het morgenavond meenemen naar de maanviering? Misschien weet Maris er meer van.’

‘Verrek ja, de maan is morgen al vol,’ zeg ik. Dan ineens schrik ik op van een geluid bij de deur.

‘Wat zijn jullie in vredesnaam aan het doen?’ zegt Menno. Het programma is alweer afgelopen. Hij komt de kamer in en trekt zijn wenkbrauwen op, als hij het boek ziet.

‘Ben je nou weer bezig met die onzin?’ zegt hij.

‘Eh, ik moet nog een hoofdstuk plantenleer doornemen voor morgen,’ zegt Pip zenuwachtig. ‘Ik zie je morgen bij het eten, oké?’ Ze staat op en verdwijnt naar de gang. Ze heeft duidelijk geen zin om in een ruzie met Menno verzeild te raken. Ik geef haar geen ongelijk.

Menno is boos, ik zie het aan zijn lip, die bij de rechter mondhoek naar onderen trekt.

‘Je kan je tijd beter besteden aan algebra dan aan die zweverij,’ zegt hij.

‘Maar dit is interessant, er staan verhalen in dit boek, oude sagen,’ werp ik tegen. Hij kijkt me smalend aan.

‘Die dromerij van je is allemaal onzin,’ zegt hij. ‘Het gaat je niet helpen om straks je tentamens te halen. Als je deze periode weer zulke slechte cijfers haalt, moet je stoppen. En wat doe je dan? Ga je terug naar je ouders in Vlissingen?’

Ergens heeft hij gelijk, ik zou harder moeten studeren, ik heb tenslotte zelf voor deze studie gekozen, alleen is sinds ik hier woon al het andere zoveel interessanter. Alleen cijfers, vergelijkingen en tabellen, die vormen toch niet mijn leven?

‘En ik wil niet dat je morgenavond naar die bijeenkomst gaat,’

gaat hij verder. ‘Die Maris is niet goed bij haar hoofd en wie weet wat voor ongelukken er kunnen gebeuren als je je met dat soort mensen inlaat.’

Nu voel ik een koude woede in mijn handen stromen en bal ze tot vuisten. De neerbuigende manier waarop hij over Maris praat!

‘Ik dacht dat jij niet in het bovennatuurlijke geloofde,’ gooi ik eruit. ‘Als iets niet bestaat dan kan het me ook geen kwaad doen hè?’

‘Wel als je erin gelooft,’ zegt hij.

‘Ik geloof alleen in het goede,’ werp ik tegen.

‘Dat denken ze allemaal,’ zegt hij mat.

Plotseling voel ik me duizelig. Ik voel me van het ene op het andere moment doodmoe. Moe van college, moe van de opwindning over het boek en moe van Menno’s reactie.

‘Misschien moet je naar huis gaan,’ zeg ik. ‘We kunnen het er morgen nog over hebben.’

Zonder een woord te zeggen pakt hij zijn jas en verlaat mijn kamer. Even later hoor ik de buitendeur hard dichtslaan. Daar zal Patricia blij mee zijn.

‘Waar komt die kat vandaan?’

‘Welke kat?’ Ik kijk vragend naar Maxime, die uit het keukenraam wijst. Op het balkon zit een zwart katje, met witte bef.

‘Miauw,’ piept ze en ze krabt met haar poot aan de balkondeur. Mijn kamerdeur.

‘Ze heeft het vast koud,’ zeg ik. ‘Ik laat haar binnen.’

‘Joh, dat moet je niet doen, ze is waarschijnlijk van iemand. Als je haar binnenhaalt, gaat ze niet meer terug naar haar baas.’

Ik kijk naar buiten. Er ligt rijp op het gras.

‘Moet ik dat beest dan in de vrieskou buiten laten zitten?’

‘We mogen van Patricia geen beesten houden,’ probeert Maxime nog.

‘Joh, ik kijk alleen even of ze een bandje heeft, misschien is ze de weg kwijt.’

Ik loop terug naar mijn kamer en maak de balkondeur open. Gelijk schiet het katje naar binnen. Een koude windvlaag volgt. Snel doe ik de deur dicht.

‘Kom eens hier poes,’ zeg ik, en steek mijn hand uit. Meteen komt ze aanrennen en begint me kopjes te geven. Het is een klein beestje, nog geen jaar oud. Ik zie geen bandje. Als ik haar loslaat, springt ze uit mijn armen en gaat op het bed liggen.

‘Hoe komt ik erachter van wie ze is?’ zeg ik even later tegen Maxime, die aan het aanrecht zijn brood staat te smeren.

‘Je kan het asiel bellen.’

Ik voel iets langs mijn been strijken.

‘Miauw,’ klinkt het.

‘Volgens mij heeft ze honger.’

Maxime kijkt op.

‘Luister,’ zegt hij. ‘Als je haar gaat voeren, dan gaat ze nooit meer weg, dat weet je toch wel? Ik vind het verder prima als ze hier rondloopt, maar als Patricia het merkt heb je een probleem, dus je kan haar beter weer buiten zetten.’

Ik zucht. Hij heeft gelijk.

‘Ik bel straks het asiel,’ zeg ik. ‘In de tussentijd laat ik haar in mijn kamer.’

Maxime mompelt wat. Ik pak de kat op en zet haar in mijn kamer. Ze gaat op het bed liggen spinnen.

Vandaag heb ik gelukkig maar drie uur les. Menno gaat demonstratief aan de andere kant van de collegezaal zitten. Ik laat hem en ga bij twee ouderejaars zitten, die discrete wiskunde over moeten doen. Na het laatste uur zie ik hem naar me kijken, alsof hij verwacht dat ik naar hem toe kom. Ik loop snel de zaal uit. Hier heb ik geen zin in.

Als ik weer thuis kom ligt de kat op mijn bed te slapen. Ik zoek het telefoonnummer van het asiel op en bel. Er is geen zwarte kat met witte bef als vermist opgegeven, ik mag haar langsbrengen als ik wil. Ik kijk naar het bed. De kat knijpt haar ogen dicht en knort genoegzaam. Ik vraag of ik ook mijn telefoonnummer mag achterlaten, dat ze bellen als iemand deze kat zoekt. Dat kan. Stiekem hoop ik dat niemand haar komt opeisen.

‘Ik moet eten voor je gaan kopen,’ zeg ik hardop.

‘En een kattenbak,’ hoor ik achter me zeggen. Ik spring op. Pip staat grijnzend in de deuropening.

‘Alle machtig, ik schrok me een ongeluk!’ roep ik uit.

‘Dan moet je de deur niet open laten staan.’ Ze komt binnen en doet de deur dicht.

‘Wat een schatje,’ zegt ze, terwijl ze de kat aanhaalt. ‘Kom, dan kijken we bij de kringloopwinkel of we een bak voor haar kunnen vinden.’

‘Moet ik niet eerst aan Ursula vragen wat ze ervan vindt?’ zeg ik.

Pip haalt haar schouders op. ‘Ursula merkt het pas over een paar weken. En bovendien, zij heeft vaak zat haar vriend te logeren, dus ze moet niet piepen.’

‘Ursula laat haar vriend hier logeren? Daar wist ik niks van.’

‘Ze houden het erg goed verborgen,’ zegt Pip. ‘Kom op,

anders zijn de winkels dicht en straks piest ze heel je bed onder.’

Bij de kringloopwinkel scoor ik voor weinig geld een kattenbak. Grit en voer halen we in de supermarkt. Om vijf uur staan we weer binnen, net op tijd, want over een kwartier komt Patricia terug van haar werk. We zetten de bak in mijn kamer en geven de kat eten en drinken, waar ze dankbaar op aanvalt. Dan moeten we alweer weg.

‘Sorry beest,’ zeg ik. ‘Ik ben er vanavond weer.’ Het lijkt haar niet te deren.

‘Vergeet dat boek niet,’ roept Pip vanuit de gang. Snel wikkel ik het in een sjaal en stop het in mijn tas. Even later zitten we samen op mijn fiets, op weg naar Maris.

Dit is mijn tweede maanviering. Vorige keer hebben we vooral gepraat, over onze wensen en verwachtingen. Dit maal gaan we een echte cirkel trekken. We zijn met zijn vijven, Lisa en ik zijn nieuw, de rest heeft het al vaker gedaan. Op de woonkamervloer tekent Maris met krijt een grote cirkel. In elke windrichting staat een van ons met een witte kaars.

‘Ik trek deze cirkel en roep de goede krachten aan, om ons te beschermen,’ zegt ze, terwijl ze langs de krijtlijn loopt.

‘De maan is vol. De maangodin is bij ons.’

Bij elke windrichting stopt ze even om de wachters aan te roepen en steekt de kaarsen aan. Dan sluit ze de cirkel en we gaan allemaal zitten.

‘Wie wil er iets delen?’ vraagt ze dan. Het blijft stil.

‘Elin, je boek,’ fluistert Pip. Ik pak het boek uit de sjaal en laat het zien.

‘Het is in een soort geheimschrift geschreven,’ zeg ik. ‘Op internet heb ik een sleutel gevonden, het zijn gedichten en

verhalen.'

Iedereen kijkt naar mij.

'Hoe voelt het boek voor je?' vraagt Maris.

'Ik weet het niet,' zeg ik. 'Wel goed geloof ik.'

'Wat dacht je toen je het kocht?'

'Dat het ik het moest meenemen, omdat het bij mij hoorde.'

Ze staat op en komt tegenover me zitten. 'Mag ik?' vraagt ze.

Ik voel weerstand. Toch knik ik. Voorzichtig pakt ze het boek op en laat haar vlakke hand over de kaft glijden.

'Het heeft een fijne energie,' zegt ze. 'Wil je er iets uit voorlezen?'

Ik aarzel. Gisteravond heb ik nog lukraak twee pagina's vertaald. Ik open het boek bij mijn blad met notities en lees een paar zinnen op.

Ik open de poort naar het andere rijk

De spiegel weerkaatst het licht van het leven

Verbult voor het oog, gezien door het hart

In liefde gebonden, de vrijheid gegeven

Als ik stop, is het muisstil. Ik voel me enorm warm worden vanbinnen. Het komt vanuit mijn hart en verspreidt zich als een warme gloed door mijn lichaam, vooral naar mijn handen.

'Ik weet niet wat het betekent,' zeg ik verontschuldigend.

'Het klonk prachtig,' zegt Lisa. Maris kijkt ernstig.

'Hoe voel je je nu?' vraagt ze.

'Goed,' zeg ik, zonder na te denken.

'Je zei dat het een boek met verhalen was, ik denk eerder dat het een spreukenboek is,' zegt ze. 'Als ik dat geweten had, had ik je niet gevraagd hardop eruit voor te lezen. Misschien is het

beter om het eerst helemaal te vertalen en iemand ernaar te laten kijken die verstand ervan heeft.’

‘Hoe vind ik die?’ vraag ik. ‘En kan het kwaad denk je dat ik het hardop gelezen heb?’

‘Als je je nu goed voelt, denk ik dat het wel meevalt, en we zitten in een beschermde cirkel, maar wees alsjeblieft voorzichtig,’ zegt ze.

Ik knik. Na mij zijn de anderen aan de beurt. John vertelt iets over de geneeskrachtige werking van edelstenen. Pip legt tarotkaarten voor Lisa. We zingen samen. Het lied is woordeloos, de klanken komen vanzelf. Glossolalie noemt Maris het. Ik voel me nu heel rustig van binnen. Dan sluiten we het ritueel af; Maris sluit de cirkel.

‘Er staat eten en drinken op tafel,’ zegt Maris, ‘dat is goed om je weer te aarden.’

Ik neem een plak cake en schenk een glas jus d’orange in.

‘Heb je niks sterkers?’ vraagt Lisa.

‘Zuipen doe je maar in de kroeg,’ zegt John.

Als ik zie dat Pip haar kaarten weer in haar tas steekt, loop ik naar haar toe.

‘Zou je ook een keer voor mij willen leggen?’ vraag ik.

‘Tuurlijk,’ antwoordt ze. ‘Vind je het goed als we dat van de week doen? Ik ben nu best moe.’

Op het moment dat ze het zegt, voel ik het ook. Ik schakel mijn telefoon in en zie dat het al na elfen is.

‘Wil je naar huis?’ vraag ik. Ze knikt.

‘Dan gaan we zo.’

Mijn band is lek. We moeten het laatste stuk lopen. In de binnenstad is het op dit tijdstip nog druk, in deze straat is het

leeg.

‘Wat zal ik blij zijn om zo in mijn bed te liggen,’ zegt Pip.

‘Ik ook,’ geeuw ik terug.

Dan opeens, in een tel, ben ik klaarwakker. Achter ons hoor ik voetstappen. Op zich is dat geen probleem, er lopen wel vaker mensen over straat ‘s nachts, maar ik voel dat er iets is. We gaan de hoek om. De voetstappen volgen. Ze klinken zwaar.

‘Pip,’ fluister ik. ‘Iemand volgt ons.’

‘Doe niet zo gek,’ zegt ze.

‘Luister dan,’ fluister ik weer. ‘Die voetstappen achter ons.’

‘Ik hoor niks’ zegt ze, en ze stopt met lopen. De voetstappen vallen stil. Pip draait zich om.

‘Zie je wel? Niemand te zien.’

Ik kijk over mijn schouder. De straat achter ons is leeg. Er zijn geen zijstraten, de portieken zijn leeg. Als er iemand gelopen had, dan had die nooit zo snel weg kunnen komen. Ik heb het me dus verbeeld.

‘Kom joh, je bent gewoon moe,’ zegt ze.

‘Dat zal het zijn,’ mompel ik. Diep van binnen geloof ik er geen woord van.

Het is bijna middernacht. Ik staar in de spiegel en probeer mijn make-up weg te poetsen met een nat washandje. Als het meeste verdwenen is, doe ik de lamp boven de wastafel uit. De rest gaat er morgenochtend onder de douche wel af. Net als ik terug wil gaan naar mijn kamer, zie ik iets in de spiegel wat mijn aandacht trekt. Ik schrik. Mijn hart gaat ineens als een gek tekeer. Achter me zie ik het gezicht van een man. Een vreemde man. Hij heeft lang donker haar. Razendsnel draai ik me om. Er staat niemand achter me. Ik kijk weer in de spiegel. Nu zie ik alleen mijn eigen

gezicht met daarachter een blinde muur. Nog een keer kijk ik achter me, om er zeker van te zijn dat er echt niemand anders in de badkamer is. Mijn handen trillen. Wat was dat? Een geest? Heb ik onbedoeld iets opgeroepen?

Ga weg, denk ik. In het heksenboek dat ik van Pip geleend heb staat dat je in zo'n geval een wit licht moet visualiseren. Ik denk aan de zon.

'Ga weg,' zeg ik nu hardop. Ik kijk nog een keer vanuit mijn ooghoeken in de spiegel. Er is echt niets meer te zien.

'Je bent gewoon doodmoe Elin,' zeg ik tegen mezelf, maar een half uur later kan ik de slaap nog steeds niet vatten.